

navatele, jenž přihlásil pojištěnce ještě před pojistným případem. Pak jest ovšem lhostejno, jaký byl časový interval mezi přihláškou a pojistným případem, jen když přihlášení časově předcházelo. Zdali je tomu tak, vyřeší si správní úřad jako otázku skutkovou.

Tak chápal citovaný předpis i žal. úřad, když skutkově zjistil, že onemocnění K.-ovo před jeho přihlášením nenastalo. Tomuto zjištění po stránce skutkové stížnost neodporuje, zejména mu nevytýká formálních vad.

Č. 11.060.

Zaměstnanci veřejní: * Za úřední cesty, konané ve vlastním kontrolním obvodu, přísluší úředníkům důchodkové finanční kontroly jen paušální náhrada, stanovená v § 6 zák. č. 28/1920 Sb.

(Nález ze dne 10. února 1934 č. 2628.)

V ě c: Matěj K. v Ž. proti ministerstvu financí o náhradu služebních výloh.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-l, důchodkový kontrolor v H., předložil podáním ze 3. prosince 1928 cestovní účet, doložený služebním deníkem za měsíc listopad 1928, a žádal za vyrovnání tohoto cestovního účtu resp. rozdílu mezi vyplaceným paušálem za měsíc listopad 1928 a skutečnými náležitostmi vykázanými v cestovním účtě. Dále žádal o přiznání tohoto nároku i na roky minulé a to buď o paušální náhradu za rok 1925 v částce 1.500 Kč za rok 1926 a 1927 v částce 4.000 Kč a za dobu od 1. ledna 1928 do 31. října 1928 v částce 1.000 Kč, úhrnem tudíž 6.500 Kč, nebude-li na něm požadováno dodatečně předložení detailovaných cestovních účtů, anebo o přiznání rozdílu mezi vyplacenými paušály a částkami vykázanými v dodatečných cestovních účtech. Za tímž účelem předložil dne 3. ledna 1929 další cestovní účet za měsíc prosinec 1928 i s deníkem za tento měsíc. — — —

Výměrem z 31. května 1930 nevyhovělo gř v Bratislavě žádosti st-lově o vyrovnání cestovních výloh za úřední cesty v letech 1925 až 1928 proto, že podle zák. č. 28/1920 Sb., § 6 a vl. nař. č. 157/1920 Sb. přísluší a vyplácí se st-li jako příslušníku důchodkové kontroly cestovní a dietní paušál.

Odvolání podanému proti tomuto výměru nevyhovělo min. financí nař. výnosem z těchto důvodů: St-l jako úředník důchodkové kontroly nemá nároku na náhradu cestovních výloh a normální diety za cesty konané ve svém služebním obvodu, ježto podle § 6 zák. z 12. prosince 1919 č. 28 Sb. z roku 1920 přísluší úředníkům důchodkové kontroly místo diet paušální náhrada a ježto jim přísluší dále vedle dietního paušálu zvláštní cestovní paušál. Těmito paušály jsou hrazeny veškeré výlohy, jež úředníkům důchodkové kontroly vzejdou při službě v jejich služebním obvodu. Ustanovení § 58 služ. pragm. pozbylo podle 2. odst. § 214 plat. zák. platnosti dnem účinnosti tohoto zák. a podle § 206 téhož zák. zůstávají v platnosti dosavadní předpisy o předmětu (náhrada

služebních výloh), jenž má býti upraven vl. nař. zmíněným v § 147 plat. zák., takže není místná jeho námitka, že cestovní a dietní paušál, stanovený § 6 zák. z 12. prosince 1919 č. 28 Sb. z roku 1920, byl zrušen 1. odst. § 214 plat. zák.

O stížnosti uvážil nss toto:

Na sporu jest otázka, zda úředníkům důchodkové kontroly přísluší za cesty, konané v jejich služebním obvodu, alternativně buď nárok na cestovní a dietní paušál, buď nárok na náhradu cestovních výloh a normální diety, jsou-li výdaje toho kterého úředníka vyšší než stanovený cestovní a dietní paušál, či pouze nárok na cestovní a dietní paušál bez ohledu k tomu, jaké výdaje skutečně úředníku cestou vzešly.

Podle § 214 odst. 1 plat. zák. č. 103/1926 Sb. pozbývají dnem účinnosti tohoto zák. platnosti, pokud tento zákon výslovně jinak nestanoví nebo se z něho jinak nepodává, kromě ustanovení již v předchozích paragrafech zrušených všechna v jiných předpisech obsažená ustanovení o předmětech, které jsou upraveny v tomto zákoně. Zejména zrušují se pak podle odst. 2 § 214 plat. zák. mimo jiné i předpisy § 58 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z. jednající o vedlejších požitcích a náležitostech státních úředníků pragmatikálních. O náhradě služebních výloh stanoví § 147 plat. zák., že vl. nař. se upraví nárok na náhradu služebních výloh — zejména při úředních výkonech mimo úřad (úředních cestách, komisích, substitucích, dočasném přidělení a pod.), jakož i při cestách, za něž se poskytuje náhrada podle obdoby předpisů platných pro úřední cesty, při přeložení, stěhování — jakož i veškeré otázky s tím související. Než v tomto směru stanoví § 206 plat. zák. úchytku potud, že — pokud nebudou vydána vl. nař. podle § 147 — zůstávají v platnosti dosavadní předpisy o předmětech, jež mají býti upraveny tímto vl. nařízením, a že teprve dnem účinnosti toho kterého nař. se zrušují veškeré dosavadní předpisy o předmětech, které tím kterým nař. budou upraveny. Ježto však úprava, slíbená v § 147 plat. zák., dosud vydána nebyla, platí po rozumu § 206 plat. zák. předpisy dosavadní i nadále.

Takovým předpisem jest přes opačné tvrzení stížnosti ustanovení § 6 zák. č. 28/1920 Sb. o reorganizaci finanční stráže, jenž stanoví, že místo diet přísluší úředníkům důchodkové kontroly paušální náhrada roční částkou, a to podle hodn. tříd různě odstupňovaná v XI. hodn. třídě až do VII. hodn. třídy v mezích od 804 Kč do 1.200 Kč. Vedle dietního paušálu stanoví se cestovní paušál podle rozlohy kontrolního obvodu a podle rozsahu služby ministerstvem fin., a to bez rozdílu hodn. tříd roční částkou od 480 Kč do 960 Kč (§ 6 odst. 3 zák. č. 28/1920 Sb.). Kdyby nebylo tohoto zákonného ustanovení, příslušely by i úředníkům důchodkové kontroly jako státním úředníkům pragmatikálním diety a cestovné za týchž předpokladů a v normované výši, jak tomu jest u ostatních úředníků státních pragmatikálních. Než zákonodárce upravuje otázku diet a cestovného úředníků důchodkové kontroly při služebních výkonech mimo úřad v jejich kontrolním obvodu v zák. č. 28/1920 Sb. samostatně a zvláště, tím však vylučuje nárok úředníků důchodkové kontroly na normální diety a cestovné, kteréž by jim jinak příslušely jako státním úředníkům pragmatikálním podle všeobecných o tom platných předpisů.

Že tomu tak, patrně ze znění § 6 odst. 1 zák. č. 28/1920 Sb., kdež se praví, že: Místo diet — to jest tedy místo jinak zásadně náležejících diet — přísluší úředníkům důchodkové kontroly paušální náhrada roční částkou tam uvedenou, jakož i podle odst. 3 § 6 zák. toho: Vedle dietního paušálu i paušál cestovní. Ze znění a smyslu těchto ustanovení nutno usouditi dále, že úprava obsažená v § 6 zák. č. 28/1920 Sb. platí pro úředníky důchodkové kontroly bez ohledu k tomu, zda v konkrétním případě úředník důchodkové kontroly přiznáním dietního a cestovního paušálu hmotně získá či nikoliv. Ze zák. č. 28/1920 Sb. nikterak nelyne, že cit. ustanovení jeho § 6 jest pro úředníky důchodkové kontroly ustanovením jen subsidiárním a že vstupuje tedy v platnost jen tehdy, když skutečné výlohy úředníka tohoto druhu činí méně než stanovený roční paušál. Nevýhodné tyto důsledky v konkrétním případě neodůvodňují samy o sobě ještě nárok úředníka důchodkové kontroly na náhradu rozdílu toho.

Správnost toho, co bylo uvedeno, potvrzuje také úvaha, že zákonodárcem použitý výraz »paušál« znamená úhrnečnou částku, kterou někdo dává nebo obdrží úhrnně, celkem, generálně a to na místě zevrubné a skutečně příslušející částky.

Dietní a cestovní paušál přiznává zákon úředníkům důchodkové kontroly proto, že předpokládá, že úředníci ti budou nuceni jako orgánové důchodkové kontroly za tímto účelem častěji ve svém kontrolním obvodu cestovati a že jim důsledkem toho vzniknou výlohy (viz důvodovou zprávu k vlád. návrhu zák. č. 28/1920 Sb., tisk posl. sněmovny Nár. Shrom. č. 1870 z roku 1919). Aby nemusili úředníci ti předpoklady pro přiznání diet a cestovního v každém případě zvláštními účty požadovati a prokazovati a aby jim v každém případě nemusily býti zvlášť vyměřovány a poukazovány, stanovil zákonodárce tyto jejich pravděpodobné výlohy úhrnně, paušálně, a vyplácí se paušál dietní a cestovní úředníkům důchodkové kontroly v měsíčních předem splatných částkách spolu s jejich ostatními služebními požitky. Než z výrazu »Dietní a cestovní paušál« a z účelu toho normování plyne, že neposkytuje se paušál ten všem úředníkům důchodkové kontroly bez jakéhokoliv omezení a rozdílu, nýbrž jen tehdy, když jsou úředníci ti přiděleni důchodkovému kontrolnímu úřadu a k jejich úředním povinnostem náleží prováděti důchodkovou kontrolu v jejich kontrolním obvodu, a tedy hlavně kontrolu vnější mimo úřad. Stanoví proto § 7 vl. nař. č. 157/1920 Sb., že při onemocnění a dovolené, trvají-li tyto déle 14 dnů, nepřísluší žádný z obou paušálů, že při kratším přerušení služby nepřísluší paušály pouze tehdy, byla-li nutná substituce úředníkem, který byl povolán za tím účelem od jiného úřadu. To platí v případech, omezuje-li se služební výkon úředníka důchodkové kontroly na úkony kontroly ve vlastním kontrolním obvodu. Naproti tomu určuje § 7 vl. nař. č. 157/1920 Sb., že příslušníkům důchodkové kontroly, konajícím službu mimo jejich služební obvod, přísluší kromě všeobecně stanovených nákladů cestovních též nárok na normální diety, že však v těchto případech dlužno po tu kterou dobu vypadající dietní a cestovní paušál zastaviti, jakož i že v případě, že by úředník důchodkové kontroly zanedbal hrubě svoje cestovní povinnosti, že mu finanční úřad II. stolice

může oba paušály vybrané za dobu, po kterou se tak stalo, nehledíc k dalším následkům, k náhradě předeptsati. Z ustanovení těchto nelze, jak činí stížnost, usuzovati, že by obráceně úředník důchodkové kontroly byl oprávněn žádati diety a cestovné v plné výši, jak přísluší zásadně podle všeobecných předpisů ostatním státním úředníkům pragmatikálním, kdyby v tom kterém případě diety a cestovní výlohy jeho byly vyšší, než činí jemu poskytnuté paušály ať jednotlivě, ať v celku.

Z těchto úvah dospěl nss k závěru, že za úřední cesty konané ve vlastním obvodu přísluší úředníkům důchodkové kontroly jen cestovní a dietní náhrada stanovená v § 6 zák. č. 28/1920 Sb. Nař. rozhodnutí, zbudované na tomto právním názoru, je proto ve shodě se zákonem.

Č. 11.061.

Zaměstnanci veřejní: Zapravení ekvivalentu pensijního příspěvku za dobu předchozí služby soukromé jako předpoklad zápočtu oné doby do služební doby státního zaměstnance.

(Nález ze dne 10. února 1934 č. 2661.)

V ě c: Miloslav Š. v L. proti ministerstvu financí o pensijní příspěvek.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Dekretem zem. fin. ředitelství v Praze z 24. února 1908 bylo st-li, tehdy poštovnímu adjunktovi, v důsledku cís. rozhodnutí z 15. ledna 1908 na základě výnosu min. fin. z 28. ledna 1908 č. 4046 povoleno, že mu bude při přeložení na trvalý odpočinek započtena do výměry výslužného soukromá služba v trvání 2 roků, 4 měsíců, 9 dnů tehdy, jestliže zaplatí za každý rok soukromé služby částku rovnající se 3% ročního služného v době nástupu do státní služby, a bylo při tom podotčeno, že st-l v době nástupu požíval služného ročních 1.200 K.

Výhodu z tohoto opatření plynoucí uplatnil st-l až podáním z 11. června 1930, nabízejí příslušnou částku dodatečného pensijního příspěvku zaplatiti podle přání finanční správy buď najednou hotově nebo srážkou z měsíčního služebního příjmu. Příspěvek v částce 84 Kč složil pak poštovní složenkou dne 28. srpna 1930 na účet zem. fin. ředitelství v Praze.

Dalším podáním z 28. srpna 1930 oznámil, že zapravil částku 84 Kč, to jest 3% pensijní příspěvek z počátečního služného 1.200 Kč za tím účelem, aby byl od dalšího placení pensijních příspěvků osvobozen a aby mu vzhledem k tomu, že již dnem 20. února 1929 dovršil 35 let služby, byl vrácen přeplatek na pensijních příspěvcích, který se mu až dosud se služebního platu strhuje, nabízejí, aby se uchránil škody téměř 4.000 Kč, že zapraví 3% úrok z počátečního služného 1.200 K za celou dobu 32 roků 8 měsíců 21 dnů.

Po té vydalo zem. fin. ředitelství v Praze výměr z 23. října 1930, jenž zní: »Na Vaše podání z 28. srpna 1930 zařídili jsme, aby Vám podle § 165 plat. zák. zastaveno bylo srážení pensijních příspěvků z došavdního služebního platu počínajíc dnem 1. září 1930. Zaplacením